

ЧИ ВИНЕН М'ЯЧ?

Одного разу діти грали в м'яча. Весело було грати, радісно.

Повз стадіон йшла старенька бабуся. Вона недобачала, ішла поволі, пробуючи ціпком стежку.

Чи випадково, чи, може, й навмисне хтось ударив м'яч так, що той покотився під ноги бабусі, вдарився об ціпок і вибив його з рук. Зупинилась бабуся, розгубилась, не знає, що робити. Нахилилась, шукає ціпок, а він лежить далеченько. Не бачить бабуся ціпка.

Діти дивляться на бабусю й сміються. Нікому з них і на думку не спало підійти до старенької, попросити пробачення й допомогти їй.

Діти сміються, а бабуся стоїть і плаче. І нікому й не тенькнуло, що в цю хвилину коїться велике зло: людина знущається над людиною.

Сміятися над старістю – сміятися над собою. Кожен із тих, хто сміявся над бабусею, через кілька десятиріч сам стане старим. А ще більший гріх – сміятися над фізичною вадою людини.

То вже злочин.

(Василь Сухомлинський)